

и до обръщането на Сливенъ въ кааза, а слѣдъ това въ санджакъ, Сливенъ се е управлявалъ отъ кадия, отъ кждѣто и Кадж-Къой (Клуцохоръ¹⁾). За Сливенъ, като войнишко заселище още отъ врѣме на падането си подъ турцитѣ, и участието на жителитѣ му като войници въ турските походи и войни, въпрѣки липса на изрични данни, ще се допустне по аналогия за другитѣ войнишки краища на България. Още срѣщу Мирчо Войвода, християни отъ България и Македония начело васалнитѣ деспоти Крали Марко и Константинъ трѣбаше да се биятъ рамо до рамо заедно съ турцитѣ. Борбитѣ на Крали Марко, съгласно епоса, срѣщу „църни арапи“ въ „анадолска земя“ и т. н. сж друга нишка отъ българското участие въ турскитѣ войни

¹⁾ Къмъ срѣдата на робството срѣщаме вече чисто турски кръстни имена придружени съ термина войвода. Самъ Шишмановия синъ Александъръ е билъ войвода на Самсунъ и Саруханъ (М.-Азия). Ренегатътъ Михалоглу, по-скоро отъ Ихтиманско, отколкото отъ Плѣвенъ или Бѣла, съгражда популярността си въ турската история, като войвода на акънджитѣ (български доброволци). Ср. Н. m.-Hellert II, 211; IV, 20; V, 15. Като нишка по въпроса за родината на Михалоглу може да служи името Akindji Kariesi, село между Ихтиманъ и Пазарджикъ, прѣзъ кждѣто е миналъ Сюлейманъ срѣщу Бѣлградъ (май 1521 год.). Въ първата $\frac{1}{4}$ на XV-я вѣкъ, румелийскитъ беглербегъ е билъ българинъ, както пише Брокриеръ. Горниятъ българинъ, отначало паша или войвода, ще е замѣстилъ Михалоглу, като беглербегъ. Ср. Nam. Hellert II. 155. Единъ отъ египетскитѣ прочути паши е носѣлъ еднакво прѣкоритѣ болгаръ и войнакъ (войникъ), вѣроятно издигнатъ на тоя постъ или като простъ български войникъ, или като войвода на такива войници. За правния произходъ на войвода или войводство въ Турция говори обстоятелството, че войводалѣцитѣ (voivodalik) до таъзимата (1839 г.) сж били независими отъ беглербеговетѣ. Отначало като области, които прѣзъ първитѣ години на робството сж били не само прости административни участъци, а ще сж се ползували и съ извѣстна автономность при извѣстни войнишки задължения, войводства по-късно, отдѣлни отъ общата турска организация, сж били цѣли околии отъ земи давани като апанажъ на султанската майка (валидей-султанъ) или на нѣкой висшъ воененъ. Ср. Thornton's Turkey, I. 155—6, 164; Beaujour, I. 12. Влизалъ ли е Сливенъ или сливенско въ нѣкой отъ тия войводства, като привилегированъ войнишки участъкъ или военно-административна околия — това не ни е извѣстно. Важното е, че послѣдния аенинъ въ Сливенъ до 1830 г., се е наричалъ Войвода — Тахиръ-Ага, — очевидно слѣда отъ старото войводство въ града.